

DOBRÝ PASTÝŘ

Časopis evangelického sboru v Krnově vydáván pro členy a přátele sboru
za dobrovolný příspěvek

**„Porodí syna a dáš mu jméno Ježíš;
neboť on vysvobodí
svůj lid z jeho hříchů.“**

Matouš 1,21

Držme se neotřesitelné naděje, kterou vyznáváme, protože ten, kdo nám dal zaslíbení, je věrný. Mějme zájem jeden o druhého a povzbuzujme se v lásce a k dobrým skutkům. Nezanedbávejte společná shromáždění, jak to někteří mají ve zvyku, ale napomínejte se tím více, čím více vidíte, že se blíží den Kristův. Žd 10, 23-25

Milé sestry, milí bratři a přátelé,

jsme zváni, abychom se drželi naděje na druhý Kristův příchod. Není to úplně běžné, víc se soustředíme na oslavu prvního Kristova příchodu. Jistě právem. Narození dítěte v Betlémě a pak Ježíšovo dílo ve světě, když sám Bůh byl jako jeden z nás, a to až na smrt – to je bezpochyby dobrý důvod k projevu vděčnosti a oslavě. O to se opírá naše víra, odtud můžeme vycházet na naši pouť životem s Kristem.

Ale máme znát a očekávat cíl té pouti. Ten je zatím před námi a my nevíme jak daleko. A přeci se nás už dotýká. Smíme z toho zaslíbení a čekání vidět smysl našeho života tady a teď na zemi. Rozpoznávat, že všechno, jak smýšlíme a jednáme a co se s námi děje, není vztaženo jen na tento pozemský život. Naš život má přesah do zaslíbené plnosti Božího království, do života věčného.

V čase očekávání, který nám je z Boží milosti darován, se nechme vést výzvou, abychom měli zájem jeden o druhého, povzbuzovali se k lásce a k dobrým skutkům. A to i v dobách, kdy to vypadá, že všechno je marné, že to nemá cenu. V době všelijakých omezení a nebezpečí. Ono to však má velkou cenu, protože sám Pán Ježíš prožil po narození v Betlémě život plný těžkostí a krizí. Přestože přišel s láskou a vždy jednal dobře se všemi, kdo za ním přicházeli. Jeho cesta vypadala a mnohým i dnes připá-

dá jako marná. Ale právě k takové cestě se Bůh Otec přiznal vzkříšením svého Syna.

S tou nadějí, kterou vyznáváme a s láskou, k níž se povzbuzujeme, se můžeme a máme scházet ve společných shromážděních. Snad už se blíží čas, kdy to bude zase snazší. Nemáme je zanedbávat, jak mají někteří ve zvyku. Tak píše pisatel listu Židům. Bez společenství bratrů a sester není církev Kristova. Ti, kdo mohou přicházet a nepřicházejí, postupně ztrácejí vazbu k ostatním. Nejsou k ní už povzbuzování a nepovzbuzují druhé. Něco důležitého se vytrácí. Pak už chybí jen málo, člověk se zvolna, ale jistě přizpůsobuje tomuto světu a pomalu s ním splývá. To je škoda.

Naše shromáždění nejsou spojena jen lidským plánem a programem, svolává nás sám Bůh skrze Ježíše Krista a navštěvuje nás svým Duchem svatým. Jsme zváni, abychom se mohli navzájem potěšit a povzbudit, třeba i napomenout. Abychom mohli jít spolu vstříc tomu, co nás čeká. Na konci toho všeho smíme vyhlížet den Kristův. Toho se nemusíme bát, ale upírat k němu svou nadějí. To je poslední, vítězné slovo Boží lásky k nám. Z toho můžeme žít, dokud nepřijde.

Radovat se a slavit můžeme hned. Slavme příchod našeho Pána a radujme se spolu a ze sebe navzájem. Radost a pokoj Vám!

Martin Litomský

Rozhovor s Bedřichem Markem o době jeho starostování v Krnově

Většinou jsem podporu vnímal velmi intenzivně

• Setkání zástupců krnovských církví se starostkou pí. Renatou Ramazanovou a místostarostou Bedřichem Markem, v poutním domě na Cvilině, 12.1.2007 (zleva do prava): Vitalij Kirjakov - Armáda Spásy, František Kuba - novinář, řádový bratr od Minoritů, Alfréd Heger - Církev čsl. Husitská, Radovan Rosický - kazatel sboru ČCE, Lubomír Žižka - kazatel sboru CASD, Renata Ramazanová - starostka, Bedřich Marek - místostarosta, Horst Kaller - krnovský rodák, katolický kněz (?), Václav Šimčík - jáhen ŘKC, Petr Studnička - kazatel Křesť. společenství, Jiří Marek - kurátor sboru ČCE

• **Bedřichu, v naší sborové kronice je poznamenáno, že 4. prosince 1990 ses stal starostou města Krnova. Je to tedy přesně 30 let. Pomyslel jsi někdy na to, že tě Pán Bůh povede právě tímto směrem?**

Zhruba od jara 1990 mě Honza David, který byl v Krnově tehdy aktivní v Občanském fóru, později i při přípravě komunálních voleb, začal přesvědčovat, abych kandidoval do Zastupitelstva města. Později mně doporučoval, abych uvažoval nad kandidaturou na starostu.

Faktem je, že už od zimy 1989/1990 jsme se ve sboru pravidelně modlili za to, aby se ve volbách jak do Poslanecké sněmovny na republikové úrovni, tak i do Zastupitelstva města v Krnově dostalo co nejvíce věřících lidí.

Na podzim roku 1990 jsem se v rámci předvolebních aktivit zúčastnil několika setkání s občany Krnova. Tehdy jsem začal vnímat,

že „nebezpečí“, že bych mohl být zvolen, není malé. Nicméně jsem se modlil, abych zvolen nebyl. Jen v případě, že by to byla Boží vůle, tak jsem řekl – Pane Bože – jak Ty chceš.

Na prvním jednání Zastupitelstva města uvedeného data – tehdy mělo Zastupitelstvo 30 členů – bylo přítomno 29 zastupitelů včetně mě. V tajné volbě jsem dostal 28 hlasů, 1 se zdržel – to jsem byl já, protože jsem pro sebe nehlasoval. Takže jsem dostal plný počet hlasů ode všech přítomných, včetně komunistů. Pro mě to bylo jasné svědectví, že Boží vůle je, že mám tuto funkci přijmout.

• **Jistě to byl zásah do soukromí tvého i tvé rodiny. Jak se rodina stavěla k nové situaci?**

Musím říci, že zpočátku z toho manželka příliš nadšená nebyla, protože brzy jí začalo být jasné, že doma budu často jen vzácným hostem. Práce bylo hodně, pravidla pro fun-

gování samospráv v republice se teprve tvořila, různých jednání a zařizování jak v Krnově, tak i mimo něj bylo hodně.

Nicméně, během krátké doby jsme jako rodina tuto situaci přijali jako novou a srovnali se s ní. A za to jsem své manželce vděčný. Úplně jednoduché to ale nebylo - tehdy např. měla naše nejmladší dcera Bedřiška 4 roky a často to bylo tak, že jsem ráno odcházel na radnici a ona ještě spala, večer jsem se vracel a už zase spala. A to jsem třeba ani nevyjel mimo Krnov. Samozřejmě dopad měla tato funkce a s ní spojená časová náročnost i na obě dvě starší dcery.

● Cítil jsi ve sboru oporu duchovní nebo docela obyčejnou lidskou?

Většinou ano. U někoho jsem podporu vnímal velmi intenzivně, ze strany jiných členů sboru třeba podpora nebyla tak výrazná.

Faktem je, že jsem opakovaně zažil třeba i podporu ze strany jiných lidí - i nevěřících, které Pán Bůh posílal, aby mě povzbudili nebo potěšili.

● Jistě ses setkal s nevraživostí, závisť a podrazy, jako každý, kdo stojí v čele. Když se ohlédněš zpět, můžeš říct, že jsi

● Rok 1976, generální oprava kostela - Bedřich na lešení čeká na další přiděl malty

byl „nesen Bohem“? Jak je psáno v Izaiáš 46,4: „Já jsem vás učinil, já vás ponesu a zachráním.“

Je pravda, že křiváci se vždycky najdou a mají tendenci škodit a dělat podrazy. V takových chvílích jsem se o to víc upínal k Pánu Bohu. Vím, že kolikrát i kvůli svým vlastním chybám či neopatrnosti jsem prosil Pána Boha o pomoc a On mě z různých situací vysvobozoval.

Jedno z nejtěžších období - jak jsem to vnímal v této funkci - bylo ve druhém volebním období (od r. 1994 do 1998), když v prosinci 1995 došlo k rozdělení sboru. Tehdy těch útoků v rámci Zastupitelstva hodně přibývalo. Došlo mně, jak nejednota věřících lidí má velký dopad i do takové oblasti, jako je např. vedení města, ale samozřejmě i do jiných oblastí.

Pán Ježíš říká: „Každé království vnitřně rozdělené pustne a žádná obec ani dům vnitřně rozdělený nemůže obstát (Mat. 12,25). V některých překladech je uvedeno, že ani žádná rodina nebo společenství nemůže obstát. To by bylo asi na delší povídání.

● Na které oblasti by se měla, podle tebe, práce církve více soustředit?

Zdá se mně dobré, abychom se ve sboru soustředili více na pracovní sféru lidí, kteří jsou ještě v pracovním procesu. Aby platilo

a tato nabídka aby byla více zdůrazňovaná, že členové staršovstva jsou připraveni společně s kazatelem se modlit se zájemcem např. za nové pracovní místo, když někdo mění práci nebo nad změnou práce uvažuje.

Protože práce, kde člověk tráví docela dost času, je oblast hodně důležitá jak pro danou osobu, tak i pro jeho/ její rodinu. A v takovou chvíli prosit o Boží požehnání a vedení společně s konkrétním bratrem nebo sestrou je užitečné. Mám za to, že by to někteří přivítali.

● Vzpomínáš na nějakou výraznou situaci, která ti z této etapy života zůstala v paměti?

Jednou z velmi pěkných momentů byla návštěva prezidenta Václava Havla v Krnově v září 1995.

Jinou zajímavou aktivitou bylo, že se podařilo získat výraznou státní dotaci na stavbu Domů s pečovatelskou službou na Hlubčické ulici. Domy postavit a dát do užívání. Je tam 181 bytů - svého času to byla největší stavba bytů s pečovatelskou službou v republice.

Samozřejmě i povodně v červenci 1997 a vše, co se tehdy událo, jsou stále silnou vzpomínkou.

● A nakonec se zeptám na biblické verše, které ti celou dobu starostování dávaly sílu poctivě bojovat dál.

Nemohu říci, že mě provázelo několik veršů, které bych teď citoval. Během těch 8

let se vyskytlo hodně nejednotnějších situací a v těchto situacích ke mně mluvily různé odvěty z Bible s různou intenzitou. Ale přeci jenom jedno místo ze Žalmu 91 uvedu:

„Máš-li útočiště v Hospodinu, u Nejvyššího svůj domov, nestane se ti nic zlého, pohroma se k tvému stanu nepřiblíží. On svým andělům vydal o tobě příkaz, aby tě chránili na všech tvých cestách.“ Toto místo jsem přijal v období, kdy útoků bylo docela dost.

Ale obecně mohu říci, že více vzorů lidí ve vedení v Bibli se nachází ve Starém zákoně. Ať jsou to příběhy krále Davida nebo důrazy z knihy Jozue 1,6-8:

„Buď rozhodný a udatný, neboť ty rozdělíš tomuto lidu zemi v dědictví, jak jsem se přísáhně zavázal jejich otcům, že jim ji dám. Jen buď rozhodný a velmi udatný, bedlivě plň vše, co je v zákoně, který ti přikázal Mojžíš, můj služebník. Neodchyluj se od něho napravo ani nalevo; tak budeš jednat prozíravě všude, kam půjdeš. Kniha tohoto zákona ať se nevzdálí od tvých úst. Rozjímej nad ním ve dne v noci, abys mohl bedlivě plnit vše, co je v něm zapsáno. Potom tě bude na tvé cestě provázet zdar, potom budeš jednat prozíravě.“

Bedřichu, děkuji za rozhovor. Vzít na sebe funkci starosty města od tebe jistě vyžadovalo odvalu. Jsem přesvědčena, že v Božích očích jsi určitě oběsl.

Tamara Maláčová

● Bedřich při ordinaci na pomocného kazatele

DRAKIÁDA. Odměnou je dětský úsměv

Jako každý rok, i letos se konala drakiáda. Je to už pravidelná akce, kterou pořádáme, a mám z toho obrovskou radost. Kéž by takových akcí mohlo být více ☺.

Ani tentokrát nešlo úplně vše hladce a musím se přiznat, že jsem z toho měla pěkné nervy. Vše bylo připraveno, vyrobeno, zabaleno a my se moc těšili. Jenže počasí si s námi opět hrálo. Po velkém váhání jsme drakiádu přesunuli na další týden. Byla jen jedna možnost, a to sobota, protože od pondělí byl opět vyhlášen nouzový stav. A povedlo se.

Drakiáda se uskutečnila a byla velmi vydařená. Nejdříve jsme šli na kopec nad Salvator, kde jsme začali pouštět draky. Přiznám se, že náš drak byl ve vzduchu asi 10 sekund, poté veškeré mé snažení bylo neúspěšné. Nevím, zda za to mohl vítr nebo jedno z našich dětí, které se od začátku do konce odmítalo pustit mé nohy. Každopádně stejné problémy měli i jiní. Ale pár nadšenců a snaživců se to povedlo a jejich draci se vznášeli

nad námi. Zvláště se to povedlo pánovi, který už od začátku působil jako profík. Draka jsem viděla metr nad zemí jen ve chvíli, kdy si ho nesl a pak se snad celou dobu pohyboval někde ve stratosféře.

Po pouštění draků jsme se vydali k poutnímu domu ke cvilínskému kostelu, kde nás čekala druhá část drakiády - opékání a připravené dračí hry pro děti. Ty si tuto část velmi užily, hlavně asi proto, že za každou splněnou hru si mohly vzít malou odměnu. Společně jsme si opekli párky a pak už následovala poslední část programu, a to podzimní bingo pro děti. Tuto hru si užili hlavně rodiče, kteří soutěžili o to, kdo dříve zakřičí ono pověstné BINGO!

Jsem ráda, že se drakiáda opět mohla uskutečnit a že ji Pán Bůh požehnal. Jsem ráda, že jsme mohli lidem ukázat, jak je možné dělat něco jen tak pro radost. Někteří byli velmi překvapeni, že tohle vše děláme ve svém volném čase a ještě zadarmo. Věřím, že právě tohle může být pro lidi takovým malým svědectvím. Musím říct, že tak úplně zadarmo jsme to nedělali.

Nevyčíslitelnou odměnou pro mě osobně je každý dětský úsměv, který mohla drakiáda dětem na tváři vykouzlit a spokojený rodič, že se jeho dítě dobře bavilo. Odměnou je mi také to, že Pán Bůh si celou akci vedl a žehnal nám od začátku do konce, a to doslova ☺ (asi 5 minut po oficiálním konci začalo pršet). Děkuji všem, kdo jste se do akce zapojili a všem, kdo jste přišli.

Marta Marková

Bylo to jako v lázních aneb mé angažmá u pěveckého sboru

• Jirka Pleva, koncertní síň, Krnov zpívá 2018

Nejspíš se budu opakovat, proto se předem omlouvám těm, kteří to už ode mě slyšeli, ale mé působení před pěveckým sborem v Krnově nebylo ani tak tvrzenou záchranou pro jeho zpěváky, nýbrž pro mě samotného.

A ty jsi muzikant?

Jednoho krásného nedělního dopoledne nějaký rok tomu nazpět, a neptejte se mě, kdy přesně to bylo, protože já si takové věci nepamatuji, za mnou přišla Věrka Marková a povídá: „A ty jsi muzikant?“ Já na to: „Jo, hrál jsem v několika kapelách a orchestrech, zpíval ve sboru.“ „No, to je skvělé!“ ona na to, „to bys nás mohl vést. Ale neboj, nám stačí jenom mávnout a říct TŘI – ČTYŘI.“ V tu dobu jsem si pomyslel, hlavně ať skladba není ve tříčtvrtečním rytmu.

Popravdě, v ten den mi zářily oči, když jsem poslouchal chválící skupinku a představoval si, jak zpívám s nimi. Na vedení sboru jsem přitom ani náhodou nepomyslel. Když však Věrka řekla, že by to sboru moc pomohlo, že by je to doslova zachránilo, v tu ránu se ve mně probudil rytíř v lesklé zbroji a jal jsem se zachraňovat svět.

• Sborové odpoledne u Strnadelů na zahradě 2018

• Krnov zpívá 2019

Začátky u Marků v kuchyni

Ze začátku to možná vypadalo, že sbor zachraňuje. Pověděli jsme si, co je to dynamika, tempo či ladění, s některými i víckrát. Ve skutečnosti to však byl rafinovaně promyšlený tah, jak ze mě udělat lepšího člověka. A jistě vám nemusím vysvětlovat, kdo tento tah promýšlel.

Mé začátky se sborem se odehrávaly u Marků v kuchyni. Ta atmosféra blízkosti a srdečnosti byla nenapodobitelná. Samozřejmě jsem měl problém zapamatovat si, kdo je kdo. Zpěváci to měli výrazně jednodušší, protože jsem byl jen jeden. Bylo v tom však něco víc, jejich zájem o mě nebyl ani trochu povrchní. Byl naopak velmi upřímný a opravdový. Zatímco já si ještě lámal hlavu, jestli Eva není Jana, oni už věděli, že piju jenom černý čaj s citronem, a na každé zkoušce na mě čekal čerstvý citron, ne jen citronová šťáva ze skleničky.

Konečně, uvařený černý čaj s citronem na mě na každé zkoušce čekal až do mého odchodu. Děkuji Evičko.

Přidali k písni něco, co není slyšet

To oni dokázali ke každé písni přidat něco, co není slyšet. Jejich zpěv nerezonoval jen v hlasivkách či v ušním bubínku. Koneckonců i pozdní příchody na generálku nebo dvojnásobný počet zpěváků

ků na koncertě oproti počtu na zkouškách, to všechno vydávalo svůj naprosto specifický náboj, který jsem nikde jinde nezažil.

Zažil jsem nervozitu při televizním natáčení, na velkých koncertech u příležitosti významných výročí, dokonce infarktové stavy, když jsme měli vystupovat s dvacítičlennou kapelou a byli jsme jen tři. Na druhou stranu si, a to vždy s úsměvem na rtech, vzpomenu, jak na kon-

• Večer chval na faře 2019

• Rodinné foto 2020

cert přichází pan Svítal s půlhodinovým zpožděním a jak, ani nevím proč, mi to vždycky zvedlo náladu. Pan Svítal rozhodně nebyl sám, kdo kolem sebe vždy vyzařoval tak dobrou náladu, že bylo naprosto nemožné se zlobit.

A teď si představte, že těmto úžasným lidem jsem neměl jen počítat takty. Rádovan Rosický mě, nutno říct velmi taktně a ohleduplně, vedl k tomu, abych byl i tím, kdo se za zpěváky, zkoušky nebo vystoupení přede všemi

pomodlí. Já, který jsem měl v hlavě poměrně velký guláš, já, který jsem byl na cestě, ale ještě nedošel k cíli. Teprve všechno tohle působení nakonec vyústilo k mému křtu, na němž mi sbor tak úžasně zazpíval. Takže, kdo koho vlastně zachránil?

Děkuji vám, přátelé

Děkuji vám, přátelé. Děkuji za krásné chvíle na zkouškách, které mi vždycky

• Půlnoční 2019

pomohly zapomenout na starosti všedních dní a nalily mi novou krev do žil. Děkuji vám za vaši srdečnost a píli, s níž jste připravili řadu krásných koncertů adventních, velikonočních, na Noci kostelů, na přehlídky sborů. Děkuji vám za vaše světlo, které mi posvítlo na mé cestě k Pánu Bohu. Přeji vám i všem ostatním, abyste zachránili každého, kdo půjde kolem, jako jste zachránili mě. Vy totiž žádnou záchranu nepotřebujete.

Jiří Pleva

• Noc kostelů 2020

Radovan oddával Radka a Báru

V sobotu 26. září 2020 za hustého deště a chladného počasí vstoupili ve svazek manželský slečna Barbora Kyndlová a mladý muž, Radek Loyda.

Svatební obřad a veselí se odehrávalo ve stodole Českého statku v Dolních Počernicích u Prahy. Oddávající kněz byl NÁŠ Radovan Rosický, z čehož máme my rodiče velkou radost. Přijali ho také velmi pěkně rodiče nevěsty a nevěsta byla z něj přímo nadšená.

Svatební obřad byl skutečná bohoslužba a trval víc jak hodinu. Ale všichni - věřící i ateisté - statečně vydrželi. Obřad byl doprovázen písněmi muzikálových zpěváků a chválami křesťanů. Takže celý hudební doprovod byl uspořádán tak, aby byli všichni spokojeni.

Atmosféra byla jak při obřadu, tak i při veselí přátelská a milá. Stalo se nám - rodičům,

že někteří lidé jakoby nepřáli jejich rozhodnutí. Nemohli jsme si tedy užívat těšení na svatbu. Musím však říct, že díky modlitbám se Bára a Radek vzali a vše proběhlo tak, jak si přáli. Nikdo se neopil, lidé si užívali pohodové svatební odpoledne.

Vaši Eva a Pavel Loydovi

BLAHOPŘÁNÍ

Báře a Radkovi přejí i přátelé z krnovského evangelického sboru Boží přítomnost v jejich manželském svazku, hodně lásky a radosti. Ať vám Pán Bůh žehná.

Třikrát pokřtěný rekordman

Rozhovor s Lubošem Horákem

Zeptala jsem se našeho dlouholetého, věrného a nenápadného bratra v Kristu Luboše Horáka, jak se (sám z celé rodiny) dostal k víře v Boha a taky do našeho společenství.

● **Luboši, vím, že téměř každou neděli přijíždíš na bohoslužby ze Zátora. Dříve na kole, dnes autobusem nebo vlakem. Objevuješ se mezi námi bezmála 30 let. Můžeš nám říct něco o svém mládí?**

Narodil jsem se v roce 1952 tady v Krnově jako druhorozený syn. Svěho vlastního otce si nepamatuji. Byl kovář (takže měl ve vycvičených svalech velkou sílu) a občas rád popíjel alkohol. To nebyla dobrá kombinace.

Při jedné vesnické „oslavě“ při hádce prohodil příslušníka Veřejné bezpečnosti zavřeným oknem. Sebrali ho, a když se po 4 letech vrátil z vězení, maminka se s ním rozvedla. Já s bratrem jsme šli k soudu a byli jsme rozděleni. Bratr k otci, já k matce. Od té doby jsme se neviděli. Asi bych ho ani nepoznal. Maminka se za nějakou dobu znovu vdala a po čase jsem dostal ještě sestru.

Když mi bylo 12 let, postihla mne revmatická horečka. Vyučil jsem se soustružníkem a začal pracovat v Armaturce. Tam však bylo pro mne špatné ovzduší a můj zdravotní stav se začal rychle zhoršovat. Rozjela se

● Malý Lubošek ve školce na mikulášské nadílce 1956

alergie, pak astma. Dusil jsem se, často byl v nemocnici a někdy si vážně myslel, že umřu. V mých 28 letech jsem šel do invalidního důchodu.

● **Pocházíš z rodiny, která byla alespoň formálně křesťanská? Měl jsi nějaké povědomí o existenci Boha?**

Byli jsme formálně katolická rodina a tak ve svém mládí jsem chodil do náboženství. V kostele jsme byli snad jen jedenkrát nebo dvakrát za rok. Ale vědomí, že Bůh je a vidí mě, to jsem vnímal již jako dítě a nikdy o tom nepochyboval. V mých 40 letech mi bylo dopřáno potkat živé křesťany a tehdy ve mně uzrálo rozhodnutí žít naplno s Bohem. Bylo to nejlepší rozhodnutí mého života.

● **Je to hezké, že to tak můžeš říct. Ale co tě oslo-**

vilo a vedlo k tomuto rozhodnutí?

V Zátoru na svahu stojí malá kaple. Patřila evangelické církvi v Krnově. Je po Němcích, byla hodně zdevastovaná, kolem ní hrbitůvek, který vandlové často ničili a vykrádali hroby. Jednoho dne jsem si všiml, že již několikrát kolem kaple pracovala starší žena v šátku na hlavě, sekala koprivy a snažila se zlikvidovat „prales“ a upravit okolí. Nedalo mi to a šel jsem prozkoumat situaci. Pustil jsem se do hovoru: „Proč tady pracujete? Co z toho máte?“ Zdálo se mi to nelogické, ale něco mě přitahovalo. „Toto že je Boží dům? A říkáte, že se taky o mě Bůh zajímá?“ Slovo dalo slovo a byl z toho docela dlouhý rozhovor.

Tak jsem začal objevovat úplně jiný svět. Svět, kde život má nějaký smysl, někam

směřuje, nemusím se tady na zemi jen tak plácát. Přicházel jsem častěji a nechal se zapojit do práce - a ejhle - přinášelo mi to radost. S touto ženou (jmenovala se Růžena Maláčová) jsme vedli dlouhé rozhovory o víře v Boha a já se nechal pozvat do kostela na bohoslužby. Nejdříve jen na „čumendo“, aby mě někdo do něčeho nenutil.

● **Líbilo se ti mezi námi? Asi jsme tě moc nepolekali. Zůstal jsi. Je to skvělé.**

K mému překvapení jsem zde potkal Aničku a Jarka Horákovy (někteří si na ně určitě ještě vzpomínáte) - moje známé z olomoucké fakultní nemocnice. Jarek jako pacient, Anička zdravotní sestra. Pak to byla také naše sestra Tonička Ničmanová. Pracovala v krnovské nemocnici na oddělení, kde jsem ležel. Když mě uviděla v kostele, užas-

● 1998 - Luboš pomáhá při odstraňování povodní poškozené podlahy v kostele

le všem lidem okolo říkala: „Tento člověk snad vstal z mrtvých!“

Často jsem býval v nemocnici na interní JIP na dýcha-

či a věděl jsem, že smrt není daleko ode mne. Ale prostřední sboru mě oslovovalo. Cítil jsem, že zde bude můj domov a s Bohem chci spojit svůj život. I když mě velmi omezovalo silné astma, vnitřní potřeba být spolu s bratřími a sestrami ve společenství a děkovat Bohu, byla silnější. A tak jsem zůstal.

● **Slyšela jsem, že jsi nebyl pokřtěn jen jednou. Jak se to stalo?**

Ano, slyšelas to dobře. Myslím, že jsem rekordman. Tři křty zažil asi málokdo. Poprvé to bylo v den mého narození. Řádová sestřička Lubomíra, která byla u mého narození, uviděla neduživého chlapce, který určitě za chvíli umře, a tak mě honem na pokoji polila (pokřtila) vodou, abych „se dostal do nebe, protože bez toho by mě tam určitě nevzali“. :-)) Dokonce mi dala jméno Lubomír. Já přežil a jméno zůstalo.

Když se zdálo, že budu žít, byl jsem pokřtěn podruhé, již v katolickém kostele, protože ten první křest byl jaksi nepatřičný. Tentokrát to bylo i s rodiči a kmotry.

A potřetí? V srdci jsem víru měl, ale nepropraktikoval jsem ji. Když jsem vstoupil za Milana Moletze do sboru, byl kladen velký důraz na křest v dospělosti, abych „byl při tom“. Po předchozím rozhovoru s kazatelem jsem byl pokřtěn (spolu s dalšími) ponořením v Balatonu (rybník u Krnova). Měl jsem radost. Osobně a veřejně jsem vyznal víru v Pána Ježíše Krista.

Dnes vím, že důležitější než forma křtu, je postoj srdce. Při křtu v dětství jsou

zodpovědní rodiče za křesťanskou výchovu a duchovní růst dětí. Samozřejmě svobodu rozhodování dospělejších dětí to nevylučuje. V mém případě to nefungovalo.

● **Luboši, roky nám běží. Můžeš prozradit, co hezkého, nebo naopak smutného tě v posledních letech potkalo?**

Hezkého? Po lidsku viděno, zůstal jsem sám. Rodiče odešli a vlastní rodinu nemám. Celý život jsem řešil jen silnou alergii - astma - nemocnice - silnou alergii - astma - nemocnice.... Jsem však v kontaktu s pokrevní i duchovní rodinou. A hlavně vím, že nejbližším přítelem je můj nebeský Otec. A to je motor mého života.

A co smutného jsem zažil? Když odmyslím zdra-

votní problémy, byl to odchod mých rodičů a také odchod lidí blízkých mému srdci. Mezi ně patřila i Růžena Maláčová. Byla to moje druhá máma.

● **Jsem moc ráda, že jsme si mohli popovídat. Známe tě hodně roků a zároveň jsme tě moc neznali. Teď už to je jiné. Můžeš ještě říct, jaký verš z Bible máš nejraději?**

Určitě nejraději mám verš Jan 3,16: „Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby každý, kdo v Něho uvěří, unikl záhubě a získal věčný život.“

Někdy taky myslím na to, proč jen já z celé rodiny jsem do svého života přijal Krista. A občas se mi do hlavy vkrádá myšlenka: „Nebyla to řádová sestřička Lubomíra, která se v den mého naro-

zení za mě modlila?“ Nevím. Ale jednou to možná zjistím. **Lubomíre, velké díky za tvou upřímnost.**

PS: Chtěl bych ještě dodat, že zátorská kaple se v době působení Bronislava Kielara zrekonstruovala. I její okolí. Bronislav se tam hodně nadřel, ale jeho pomocníci ze sboru také. Dnes je kaple v majetku obce Zátor. Krásně to tam zúspěštili. Využívá se ke koncertům, výstavám apod. Jsem rád, že ji nekoupil nějaký podnikatel. Kdo ví, co by z ní dnes bylo.

Když se dnes dívám do polí na svah, kde stojí kaple, vzpomínám na Bronislava Kielara a Růženu Maláčovou, kteří stáli v začátcích mého aktivního života s Bohem.

Ptala se Tamara Maláčová

● Luboš s Radovanem a Standou Rosických, Hřava 2013

● Sborový zájezd do Písku (u Jablunkova) v roce 2013, Lubomír Horák čtvrtý zprava

Můj „duchovní zážitek“ během korona krize

Bílá Hora, místo modliteb a smíření

• 1. katolický páter Dominik z Liptáně, 2. katolický kněz Vlček z Úvalna, 3. husitský farář Lapiš z Krnova, 4. pravoslavný kněz z Města Albrechtic, 5. katolický děkan Kupka z Krnova, 6. evangelický farář Strádal z Bruntálu, 7. ke shromáždění promlouvá evangelická farářka Jarmila Strádalová z Krnova

Je nepříjemně „hluché“ období. Nemůžu jít do společenství křesťanů, a to mi opravdu hodně chybí. Ještě že máme možnost poslouchat duchovní program v televizi nebo v rozhlasu. Hodně toho využívám a je z čeho vybírat. Díky Bohu!

A tak v neděli 8. listopadu usedám k televizi Noe a zjišťuji, že budou vysílány ekumenické nešpory z místa, kde proběhla nešťastná bitva v roce 1620, z Bílé hory. Kvůli epidemii se na tomto zvláštním místě nemohlo sejít mnoho lidí. Ale přišli zástupci katolické církve, protestantských církví a židovské obce. Mohyla na Bílé hoře byla tentokrát místem modliteb smíření, ne krveprolití. Působivé bylo vzájemné vyznání vin a prosby za odpuštění. A je dobře, že to bylo řečeno nahlas.

Několik myšlenek, které tam zazněly:

„Katolíci a protestanté si v historii navzájem mnoho ublížili. Na obou stranách se dopouštěli křivd, nespravedlností a násilí. Odpuštění a smíření je velmi důležité. Všechny církve v této zemi o to musí usilovat.“ (Lubomír Ondráček - Křesťanské společenství)

„Je nám líto, že tady na Bílé hoře, umírali lidé, ať byli v jakékoli uniformě, zabíjeli se navzájem, i když vyznávali stejného Boha.“ (synodní senior Daniel Ženatý - Českobratrská církev evangelická)

„Žijme a respektujme se mezi církvemi, i když máme jiné názory a tradice. Jsme přece spojeni v jedno Duchem svatým.....“ (arcibiskup Jan Graubner)

Poté si účastníci zapálili svíce na místě „krveprolití“ a v průvodu odcházeli o kus dál na místo „smíření“, do Aleje českých exulantů. Cestou se průvod občas zastavil a zazněla modlitba za český národ. V cíli stál 3,5 m vysoký dřevěný prostorový (vodorovná ramena do čtyř světových stran + nahoru a dolů) „kříž smíření“. Dvě rezaivé části kříže znázorňují naši minulost a současnost (nesmířitelnost a násilí), třetí část je modrá - znamená budoucnost (smíření) a ukazuje k nebi. Uvědomila jsem si, jak důležité je, abychom se spolu modlili, vzájemně si odpouštěli a vyjadřili to.

Do ruky se mi dostala fotografie z 26. ledna 1969. Autorem je Vítězslav Maláč starší. Tu neděli se konala ekumenická bohoslužba v kostele svatého Martina (blízko Hlavního náměstí) - „Den sbližování“. Slyšela jsem, že byl tenkrát kostel plný lidí. Jak je hezké, že už tenkrát, před 51 lety, krnovští křesťané - katolíci i protestanté - usilovali o sblížení a odpuštění.

Duchovní různých církví stojí vedle sebe jako děti jednoho Otce a jejich sestra v Kristu - farářka Jarmila Strádalová - promlouvá ke shromáždění. V té době to nebylo tak běžné. Jako ženě se mi tento záběr velmi líbí a napadá mě při tom verš z Bible: „Já jsem váš Otec a vy všichni jste bratři (a sestry)..."

No řekněte - není to nádherná?

Eva Roztomilá

Protestantství po Bílé hoře

Vlastně nejde o samu bitvu na Bílé hoře, ani o bezprostřední následky. To byla třicetiletá válka plná zmatků a s nejistým výsledkem. Po jejím skončení bylo jasno - Čechy a Morava patří do římskokatolické oblasti, jiné vyznání je a bude zakázáno.

Po více než století svobody vyznání (v Evropě nebývalé - každý obyvatel si mohl sám zvolit, zda bude římským katolíkem nebo husitou, i jiní bývali tolerováni) přišla totalita jediného povinného vy-

znání. Kdo z protestantů mohl nebo musel, opustil zemi. Všichni ovšem nesměli - poddaní byli připoutáni k půdě, znevolení víc než kdy předtím a nuceni přijmout římskokatolické vyznání. Mnozí je přijali natrvalo a úplně, jiní jen navenek a uvnitř se drželi tajně svého.

Tak byli čeští evangelíci rozděleni na část exilovou a domácí - ilegální. Nabízí se otázka, nakolik to ovlivnilo naši národní povahu (pokud něco takového existuje), totiž způsob „přežití“ za

jakékoli totality skrytě, bez zjevného odporu, v tiché rezistenci. Těžko říct, pokud něco trvá několik generací, nějaký vliv to jistě má. Ale nikdy jednoznačný a trvalý.

K zachování víry bylo třeba mnoho odvahy a vytrvalosti. Šlo o život, ale mnozí vytrvali a odvahu osvědčili. Četli a ukrývali zakázané knihy pašované z protestantských zemí, pořádali tajná shromáždění i s vysluhováním večere Páně pod obojí. Tak se dočkali tolerančního patentu 1781.

Kdo se chtěl hlásit k Jednotě bratrské, byl zklamán. Povoleno bylo jen vyznání luterské nebo helvetské. Žádné jiné. Evangelíci tedy přijali dané možnosti, bylo to lepší, než se skrývat a přetvářet. Svou původní identitu zachovali natolik, že po vzniku republiky obě církve spojili v jednu a přihlásili se k dědictví české reformace. To je ta naše Českobratrská církev evangelická.

Martin Litomský

Jedenáct předtáčených Bohoslužeb

Bohoslužby jsme s farářem Martinem Litomiským natáčeli celkem 4x na jaře a prozatím 7x na podzim. Na některé nahrávky se zapojili i další, kteří byli ochotní nahrát čtení z Bible nebo přímělnou modlitbu.

Několik chval a písní s varhanami jsme natočili vlastních. Někdo udělal první nahrávku, ke které se ostatní připojili a nahráli svůj hlas nebo nástroj.

Samozřejmě to někdy znělo kostrbatě - každý natáčel doma při různé akustice a tak zmixovaný výsledek zněl, jako bychom spolu zpívali někde v garáži. Protože zpracování takového audia bylo taky časově náročnější, objevily se ve videu nahrávky souboru L. Moravetze, skupin Oboroh, Simeon, Berani a dalších

z audioarchivu soundcloud.com/ecirkev.

Občasné reakce na předtáčené bohoslužby byly pozitivní, tak jsem rád, že i když

je v online světě plno alternativ, tak že i toto posloužilo a splnilo svůj účel. Díky všem, kteří se do natáčení zapojili.

jirka

Multimediální babička a naše online bohoslužby

Často poslouchám rádio Proglas a TV NOE. Občas sleduji také přímé přenosy mše svaté. Jako správná „multimediální babička“ ovládám internet a email. Možnosti moderní techniky oceňuji obzvláště v dnešní podivné době. Přivítala jsem tedy natočené bohoslužby z našeho evangelického kostela v Krnově. Ptáte se, jaké jsou mé dojmy? Dobré!

Zvuk ze záznamu se podobá zvuku v kostele. Jasná slova kazatele mě oslovují. Napřávané písničky si mohu tiše notovat nebo jen poslouchat. Přiznávám, že se přece jen v kostele lépe soustředím. Doma mě občas něco vyruší, jak se říká, myšlenky někdy utečou. Chybí mně, že nevidím Milušku, Miladku, Evy a další sestry a bratry v řadách před sebou, děti odcházející do nedělní školy.

Zajímavé je, že dnes při poslechu další nahrávky se mně dostalo ihned odpovědi v posledním verši první písně. „A soustřeď naši mysl, rač Ducha svého dát, ať naučí nás slyšet a poslouchat.“ Se zájmem jsem shlédla také pozdrav bratra Štěpána Jančí ze Skot-ska, doplněný písní a fotografiemi.

Pán Bůh za dlouhá tisíciletí přinesl lidstvu mnoho různých zkoušek. Tato situace bude jedna z nich a já věřím, že obstojíme.

Miroslava ŠIMAROVÁ

Dopis Božímu lidu

Díky za modlitby. Hle, zázrak. Opět a zas!

Milí bratři a milé sestry v Kristu,

ráda bych se s Vámi podělila o krásu, která se děje v mém životě skrze působení Boží moci z vyslyšených modliteb.

Již před delším časem jsem přišla do Vaší církve s prosbou o pomoc. Duchovní pomoc. Neboť ať jsem ve svém životě dělala cokoliv, nebylo možné chránit svou rodinu před působením zla.

Jedna hodná starší sestra mi poradila, ať „své věci“ svěřím - předložím na páteční modlitební. Že zde budou lidé, kteří se se mnou budou modlit. A stalo se. Jsem velmi vděčná, že jsem dostala tuto možnost. Protože Bůh zrušil to, co doposud nebylo možné a učinil krásné věci, skrz které pak přišel k víře i můj manžel. Haleluja, to je to NEJLEPŠÍ. Haleluja, když se Boží rodina rozroste o dalšího člověka.

Čas ubíhal, my jsme si začínali jak věci světské, tak i ty nebeské. Staly se krásné zázraky, o kterých Vám můžu napsat třeba přistě. Ale teď Vám chci především napsat proto, abych zdůraznila a vyzdvihla, jak velký smysl má modlitební skupina, modlitební tým či prostě lidé, kteří se za Vás pomodlí, když je to potřeba.

Vy tady ve Vaší církvi takové lidi máte. Jsem za ně velmi vděčná. Protože mně a mé rodině pomohli ve váž-

• Ilustrační foto

ných věcech, které nebylo možné vyřešit jinak, než je prostě PROMODLIT.

A tak bych chtěla vyzvat všechny, kteří mají tu potřebu, ale stydí se, nebo jim v tom „přijít a říct!“ prostě něco brání a nepřijdou. Překonejte to a odvažte se. Stojí to za to. Klidně můžete přijít i za mnou a můžeme se společně modlit za cokoliv, co je Pánu Bohu milé.

Jako příklad uvedu svou minulou návštěvu u Vás v kostele.

Byla 1. adventní neděle. Dlouho jsem se s některými neviděla. Bavili jsme se „jak je, jak se daří apod...“ Přišla řeč na mého syna, který má dlouhodobé zdravotní potíže neurologického charakteru. A tak

jsem se po bohoslužbě za něj společně modlili. A hle, zázrak! Opět a zas. Haleluja. Díky Bohu. Jaká tíha se rozplynula, když jsem se dívala na chlapce šťastného, plného pokoje.

Došlo mi, že někdy je třeba, aby se modlilo více lidí. Více hlasů, které se dovolávají moci Boží. Nevím, proč to tak je, ale moje zkušenosti to potvrzují.

Proto prosím, sestry a bratři, ničeho se nebojte, klidně se oslovte navzájem nebo přijďte za mnou a modleme se společně. Bůh je přece živý a konat zázraky Ho baví. Jsou krásné, tak proč jich nemít víc?

Pokoj Vám všem v čase adventním!

Jana Muchová

Vánoční vzpomínání

Jak se nám pomstil kapr

Když si vzpomínám na Vánoce v dětství, Kuvědomuji si, že byly plné očekávání, vzrušení a těšení se na dárky. Kapra jsme si ce nejedli, protože nikomu nechutná (smrdí bahnem), ale tatínek nám jednou připravil nečekané překvapení.

Přinesl domů kapra a dal ho do vany. Ubohé zvíře nervózně plavalo sem a tam a dokonce občas vyskočilo z vody do vzduchu. S bráchou jsme ho zvědavě pozorovali. Kapr samozřejmě z naší vany nebyl vůbec nadšený a zajetí se mu nelíbilo. A tak, když jsme šli večer spát, rozhodl se, že se nám v noci pomstí.

Někdy nad ránem znovu vyskočil do vzduchu tak prudce, až se mu podařilo otočit kohoutkem vodovodu a znovu pustit vodu. Zvláštní zvuky probudily babičku, která

spala vedle v pokoji a jenom tak jsme byli zachráněni před potopou. Kapr pustil našťěstí studenou vodu. Co by, chudák, dělal, kdyby pustil horkou?

Na Štědrý den jsme šli k Markům, jako každý rok. Sešli jsme se všichni, i s našim pejskem Betinkou a Markovic morčetem Górinkou s červenou mašlí na hlavě.

Rozdávání dárků předcházela štědrovečerní slavnost. Tedy nekonečné zpívání vánočních písní, stejně tak dlouhé čtení vánočního příběhu z Bible a povinné fidlání na smyčce. Dospělí asi cvičili naši trpělivost. Pak jsme se my děti mohly vrhnout pod zářící stromeček, kde ležely dárky.

V mé mysli zůstala tato dětská představa: Pán Bůh rozhrnul nebeskou bān a díval se k Markům do kuchyně na to vánoční veselí.

Věřte, tak jsem si představovala nebe.

Jana Maláčová

Viděla jsem „zlaté prasátko“

Většina z vás jistě zná reklamu na Kofolu, v níž probíhá rozhovor mezi dcerou a otcem: „A tati, a bude mít i velký zahnutý zub nahoru?“ Táta odpovídá: „Musíš vydržet a budou i zuby!“ Nato dcera pronese tu slavnou větu: „Nene, já nemusím, já už ho vidím!“

Já ho taky viděla. A mnohem dříve, než se natočila tato reklama. Možná znáte vánoční zvyk, že se na Štědrý den nesmí jíst. První jídlo v tomto nádherném dni je až Štědrovečerní večeře. A to všechno proto, abyste viděli „zlaté prasátko“ a měli štěstí v domě.

No a jednoho krásného dne – bylo to přesně na Štědrý den – můj táta s bráchou ještě odcházeli něco nakoupit a když se vrátili, tak ještě před tím, než zaklepali na naše panelákové dveře, klekli si oba dva na rohožku před dveřmi a zabouchali. Možná si mysleli, že otevře máma a možná jim to bylo jedno, která z nás dvou otevře. Plán byl jasný a vyšlo jim to!

Otevřela jsem dveře a v tom okamžiku oba začali nahlas tak chrochtat a kvičet, že jsem se

strašlivě lekla a pak jsme se tomu začali všichni smát. A jelikož jsme bydleli v paneláku, tak tato historka nebyla jen naše soukromá. Někteří sousedé mi ji ještě pár let připomínali.

Věra Wdóvková

O vysněném křečkovi

Kdy si dávno na Vánoce, bylo mi asi 9 let, jsem si pod stromečkem moc a moc přál najít křečka. Jak jsem se později dozvěděl, brácha s tátou mi ho měli pořídit.

Jenže místo vytouženého zvířátka mezi ostatními dárky leželo jen krmení pro křečky! Jediné vysvětlení, které jsem dostal, bylo, že „nějak se začít musí“. Mě, jako malého kluka, to samozřejmě moc mrzelo, ale ostatním to přišlo vtipné. Tu památnou větu jsem si však vzal k srdci. Člověk nemůže mít všechno hned, ani když se on nebo druzí snaží.

Dnes si říkám, že asi v obchodě toho křečka už neměli a oni mi přesto chtěli udělat alespoň malou radost a dát naději.

Filip Hoferek

Silvestrovská vzpomínka

Ve stínu StB

Psala se šedesátá léta. Vánoce jsme slavili a li vždy doma s rodiči a na Silvestra přijely i sestry se svými manžely. Bylo to vždy veselé. Po slavnostní večeři přišel na řadu zábavný program z rádia a potom z gramofonu.

Obývací pokoj se „uklidil“, tj. odnesl se stůl, židle, a co zbývalo, se přitisklo ke zdi a vytvořil se taneční sál.

Při jedné takové oslavě, když se blížila půlnoc a my se těšili, až bouchneme šampus a budeme se objímat a přát si všelijaká vtipná přání, si najednou tatínek vzpomněl, že pan farář Dominik v Liptáni má zvyk chodit na Silvestra o půlnoci do kostela, kde se modlí za své farníky.

„A co kdybychom“, pokračoval tatínek, „pana faráře navštívili a s ním oslavili příchod nového roku pěkně dohromady? To bychom ho potěšili a překvapili, že?“ Nápad se ujal. Rychle jsme zabalili chlebičky, vzali šampus a tatínek přidal ještě dvě plata vajček (neboť pěstoval slepičky) a vyjeli jsme dvěma auty směr Liptán.

Byla tma jak v pytli. Vjeli jsme auty do těsné blízkosti fary a kostela v Liptáni a reflektory aut je krásně ozářily. Ale také ozářily postavu pana faráře, který právě opouštěl faru a mířil do kostela.

Ale co to? Postava pana faráře nějak ztuhla, nepožíval se ani doprava ani doleva a přidal do kroku a rychle vkročil do kostela. Vešli jsme za ním trochu překvapeně a nasoukali se do zmrzlých lavic.

Pan farář klečel zády k nám před oltářem a klečel a klečel a bylo to nějak moc dlouhé. I začali jsme posmrkávat a kýchat v tom zmrzlém kostele a tu pomalu a tiše se začal pan farář modlit. My se začali přidávat, pan farář přidal na hlase, když zjistil, že osazenstvo za ním jsou zbožní lidé. Tuto malou a podivnou pobožnost jsme zakončili radostným chvalozpěvem a šli s panem farářem na faru konečně bouchnout ten šampus.

Tak jsme nechtěně asociovali v panu faráři vzpomínku na jeho zatčení Státní bezpečností. V tu noc se domníval, že si StB znovu pro něj přijela.

Ludmila Krčová

Většina aktivit je „v čudu“

Štěpán Janča píše z Lockerbie

Kurátor sboru Jirka Marek st. vede pravidelnou korespondenci s nastávajícím kazatelem našeho sboru Štěpánem Jančou, který je stále v Anglii a v létě se má začít stěhovat do Krnova. Takto uveřejňujeme Štěpánův poslední dopis.

23.11.2020

..... Pořád doufáme, že ty Velikonoce vyjdou... že bohoslužby na Velikonoce v nějaké podobě budou. I když - momentálně to vypadá, že staršovstvo tady zruší celé Vánoce, tak kdo ví, k čemu se usnesou na Velikonoce. Říká se, že kolem Vánoc by tady mohla být dostupná vakcína a během zimy že budou očkování všichni potřební, tak třeba už se na jaře dočkáme pohody. Ale pořád je to příliš daleko na nějaké plánování. Zatím si netroufáme plánovat ani Vánoce. Naši kluci by rádi přijeli, ale domluvili jsme se, že to rozhodneme až úplně na poslední chvíli podle momentální situace. Je to trochu depresivní, ale nedá se nic jiného dělat.

Takže uvidíme, jak se vyvine situace před Velikonocemi, a domluvíme podrobnosti. Určitě uděláme všechno pro to, abychom se do Česka dostali.... Pokud jde o bohoslužby, tady naštěstí bohoslužby od září běží, i když s náhubky na tvářích, lidé jsou rozesazení jak na šachovnici, nesmí se zpívat a po skončení lidí sotva prohodí pár slov a peláší domů (nebo do Tesky). A místo Je-

žíšova umývání nohou si dezinfikujeme ruce.... Dokonce jsme včera po půlroční odmlce otvírali i náš druhý kostelík, ve vesnici pár mil za Lockerbie. Mám ho moc rád, je to takové domáctější prostředí, skoro rodinné, kostelík stojí na svahu nad údolím, s krásným výhledem, v podstatě na samotě mezi pastvinami. Tak jsem moc rád, že jsme ho ještě stihli letos otevřít, už proto, že jsme letos měli slavit 310 let jeho fungování!

Ale všechny ostatní aktivity jsou bohužel „v čudu“, což mě docela trápí. Než přišel virus, pokoušel jsem se zdejší nějak inspirovat k přemýšlení o budoucnosti a měl jsem nápady na nějaké nové aktivity trochu přístupnější pro mladší generace, chtě-

li jsme aspoň jednou měsíčně alternativní bohoslužby s Praise bandem místo varhan, a něco pro mládež; bohužel lockdown to všechno vykojil a bojím se, že to už znovu nenastartuje:-(.

Rozpadla se i nedělní škola, takže je to opravdu farářsky poněkud depresivní. - Dokonce ani ty pohřby teď nestojí za moc. - Omlouvám se, jestli to teď zní trochu ponuře, není to tak zlé. Jen to občas na člověka dopadne. Ale ono to je asi podobné skoro všude. Z toho viru se budeme vzpamato-
vávat hodně dlouho.

Jestli si na nás vzpomene-
te v modlitbách, budeme rádi. Mějte se krásně! S Pánem Bohem!

Štěpán

Polstrovaný kříž

Ze sborového časopisu ŽČCE v Hošťálkově jsme převzali fiktivní rozhovor. S Ježíšem zde hovoří pohodlný křesťan, který má o následování Krista své představy. Jedná se o vtipný a zároveň smutný rozhovor.

Pane, tady jsem. Ty jsi řekl: „Vezmi svůj kříž a následuj mne.“ Tak jsem přišel, abych to udělal. Víš, není to snadné zapírat sám sebe. Mám na mysli to nesení, nesení a zase nesení... Vsadím se, že by sis přál, aby bylo víc lidí ochotných být učedníky tak jako já. Spočítal jsem náklady a vzdal se sám sebe, ale není to snadná cesta.

Vadilo by Ti, kdybych se ohlédl po nějakém jiném kříži? Chtěl bych něco nového. Nejsem vybíravý, chápeš, ale i učedník se musí přizpůsobit dnešní době.

A když tak přemýšlím - neexistují nějaké polstrované kříže? Myslel jsem na to, jak ho druhým zatraktivnit. A kdybych jim mohl ukázat, že je vlastně docela pohodlný, jsem přesvědčený, že by mnoho dalších bylo ochotných ho na sebe vzít.

A potřebuji něco odolného, aby se neošoupal. Jo, a nemáš na skladě nějaký víc plochý kříž, který bych mohl nosit pod bundou?

Člověk by se neměl příliš předvádět.

Je to legrační, Pane, ale zdá se, že tady nemáš moc velký výběr. Je tu jenom to hrubé dřevo. Myslí, že by hodně tlačilo, až bolelo. Neměl bys něco kvalitnějšího, Pane? Můžu Ti garantovat, že takové mizerné zpracování na nikoho z mých přátel nezapůsobí. Budou si myslet, že jsem se zbláznil nebo tak něco. A víš jak - moje rodina z toho bude úplně vedle.

... Ale ano, Pane, chci být Tvým učedníkem. Ví, že žít s Tebou je to nejdůležitější - ale život musí být v nějaké rovnováze. Ale tomu

asi rozumět nebudeš - dneska tak nikdo nežije. Pro koho by bylo zajímavé to Tvoje sebezapření? Zní to hezky, ale v dnešní době to nejde. Pokud bych byl tak radikální, zavřou mě na psychiatrii. To bys chtěl?

Jsem přesvědčený, že být učedníkem je vzrušující a chci to udělat - ale víš, mám taky nějaká práva. A trpět se mi vůbec nechce. Myšlenka na něco takového se mi prostě příčí.

Pane... Pane? Ježíši? Kde jsi? ... Lidi, nevíte, kam šel?

Carlyle Saylor
(převzato ze sborového časopisu ČCE Hošťálková)

Skutečně nebezpečná nákaza

Dej si pozor na toxické postoje, toxické chování a toxické hodnoty. Jaké toxiny jsou na tvém pracovišti? Snadno rozpoznatelné jsou stěžování si, pomlouvání, roznášení klevet a obtěžování. Když ti podobně nakažení lidé přijdou

do cesty, udělej, co je ve tvých silách, aby ses od nich distancoval. Pouhá jejich přítomnost může být nebezpečná pro tvé emocionální a duchovní zdraví...

Zdroj: Spkd.cz

Biblické pojmy

Kdo vlastně byli ti Tři králové?

Nemuseli být zrovna tři (i když mohli) a určitě to nebyli žádní králové. To je dávné zkresení až dodnes tradované, dokonce se časem objevila jejich jména (Kašpar, Melichar a Baltazar).

Ve skutečnosti to byli mágové, jak čteme v původním řeckém textu. S magií ale nemuseli mít mnoho (nebo nic?) společného. Ekumenický překlad Bible uvádí „mudrci“. Mohli bychom říct učenci. Věnovali se hvězdopřevectví, což byla z našeho pohledu směs astronomie s astrologií. Pro nás naprosto neslučitelná, tehdy to bylo jedno a totéž. Ti mudrci pocházeli pravděpodobně z Médie nebo z Persie, jejich znalosti navazovaly na práci a poznatky Babyloňanů.

V Mt 2,2 čteme, že na východě viděli hvězdu židovského krále. Nevíme, jak přesně si to vyloužit a jaký kosmický jev to mohl být. Ale ať to bylo cokoli a jakkoli, oni to vzali vážně a natolik osobně, že přerušili svou práci, obstarali vzácné dary a vydali se do daleké země. Šli do neznáma, cíl nebyl určen přesně. Ta zemička by pro ně nebyla jinak vůbec zajímavá.

Proč tam šli? Aby vzdali poctu králi. Ale proč zrovna tomu? Jistě je k tomu něco pohnulo, možná ani sami nevěděli co vlastně. Je zajímavé, že Pán oslovil lidi na okraji – podle L 2,8-20 pastýře, a zde, podle Matouše, dokonce pohany,

kteří se zabývali podezřelými naukami, aby oslavili jako první přícházejícího Krále králů. Stalo se a nám to stojí za zamyšlení. Už tady byli poslední první a první (domácí víry) zatím stranou.

Počet tří je snad odvozen z počtu darů, které přinesli – zlato, kadidlo a myrha. Každý z nich by tedy měl nést jeden. Zní to hezky, ale ve skutečnosti se o zavazadla starali sluhové a dohlížet na ně mohl jakýkoli počet pánů mudrců. Na počtu ovšem nezáleží, důležité je, že přišli.

Proč z nich pozdější legendy udělaly krále? Snad proto, že Ježíš Kristus, Syn Boží a Spasitel, je Králem králů, je nade všemi vládci světa. Bylo tedy vhodné zdůraznit, že už při jeho narození se mu klaní králové – také zástupně za svůj lid. Snad, jistě to nevím.

Připomíná mi to papírový betlém vidaný u rodičů. Jsou tam tři králové. Jeden výrazně s evropskými rysy – světlé vlasy a vousy, druhý vypadá orientálně, tedy zastupuje Asii a třetí je černý král africký. Ti tři králové tu zastupují všechny tři tehdy známé světadíly, tedy všechno lidstvo. Tak to jistě nebylo, ale je to hezké.

Martin Litomiský

Témata k modlitbám

Epidemie covidu-19

- Ochrana zranitelných a uzdravení nemocných
- Ať učitelé, žáci i rodiče zvládají nároky distanční výuky
- Dobré vztahy v rodinách, když tráví víc času spolu
- Co nejlepší fungování nemocnic, ochrana a posila pro zdravotníky i jejich blízké

Politika

- Dobré hospodaření s veřejnými penězi, ať se přeruší korupční vazby
- Ať u nás rostou státníci schopní obstát v krizích

Církev

- Vzájemná úcta a láska mezi křesťany navzdory různým názorům, ať jsou věřící vzorem pro zbytek společnosti, nikoli odrazem jejich nešvarů
- Fungování církve v nových podmínkách - nacházení nových forem společenství a služby, moudrost pro vedoucí, jak navzdory omezením efektivně sloužit svým členům i hledajícím lidem
- Citlivost pro pastory, kazatele, faráře, starší a další vedoucí, aby dobře sloužili členům svých společenství

Naši nemocní:

Janička Maláčová, Luboš Horák, M. Vojáčková, Michal Vybíral, T. Ničmanová

Svědectví

Přečetla jsem si to podruhé a bylo to tam!

Není to tak dávno, co jsem si uvědomila, že mě kázání na bohoslužbách příliš neoslovuje a stále častěji odcházím z kostela s pocitem, že jsem si z něj nevzala vůbec nic. Velmi mě to trápilo a tížilo. Takhle to být nemá, říkala jsem si.

Do kostela nechodím automaticky, protože je neděle nebo že je to tak doma nastaveno, nebo že se to ode mě očekává. Každou neděli tam jdu s radostí děkovat Pánu, prosit ho, ale také s nadějí, že budu nasycena Božím slovem do dalšího týdne.

Důležitá duchovní potrava

Jelikož nemám moc možnost se účastnit sborových aktivit, které jsou k dispozici přes týden, bohoslužby jsou pro mě důležitým zdrojem duchovní potravy. Společenství, které každou neděli s ostatními tvoříme, chvály, písně s varhanami, to vše ve mně vzbuzuje radost a naplňuje mne to. Sama za sebe ale cítím, že bez toho kázání to není a nikdy nebude ono.

Nemyslím si, že by kázání našeho faráře bylo špatné. Rozhodně ne. Často se mi stávalo, že jsem se během kázání ztratila a už nemohla najít cestu zpátky. Cítila jsem, že tohle není dobře. Nechtěla jsem, aby to takto pokračovalo. Doma jsem se modlila za to, aby se to mohlo změnit, aby mi Pán Bůh pomohl, abych byla více vnímavá k Božímu slovu v neděli. I když se situace opakovala, stále jsem každou neděli přicházela do kostela s nadějí, že to bude jiné. Chtěla jsem tomu věřit. Věřila jsem tomu, že Pán Bůh vyslyší mé modlitby. A taky se tak stalo. Pán Bůh mi dal jasně najevo, že i když si myslím, že jakože zase nic, tak přece něco.

Nauč se být laskavý

„Oblečte se ... laskavostí.“

Koloským 3:12, přel. z angl.

Lidé, s nimiž se každý den stýkáme, si všímají toho, co nosíme. Proto Bible říká: „Oblečte se ... laskavostí“ (Koloským 3:12). Někdy je ale laskavost

Kdo je vlastně borec?

Na drakiádě, kterou jsme měli v říjnu, nás lidé moc chválili, jak jsme super, že to děláme. Prostě ze všech stran samá chvála. Říkali jsme, že to neděláme pro své potěšení, ale pro ostatní, aby měli radost a abychom společně prožili hezký čas.

Zkuste si nemyslet, že nejste borec při všech těch pochvalách. Přesto jsem si v duchu říkala, že největší borec je tady Pán Bůh, který to má vše pod palcem a bez něj by se nedělo nic.

Na druhý den v kostele jsem byla v neděle a neměla jsem možnost poslouchat kázání. Nějak mě to netrápilo, téma v neděle bylo taky zajímavé. Když ne duchovní chléb, tak aspoň nějaký ten duchovní drobek v neděle, říkala jsem si.

Kázání na papíře

Nicméně jsem si vzala kázání na papíře. A vím, že to od teď budu dělat pokaždé. Přečetla jsem si to poprvé - a nic. Přečetla jsem si to podruhé a bylo to tam!

Přesně to, co jsem potřebovala. Díky Bože! Vznesené je jméno Boží a ne lidské! Přesně to se stalo i na drakiádě. Tohle bylo upevnění toho, že jsem nepodlehla tomu, jak nás lidi chválili a nedmula se pýchou, jak jsme to skvěle zřídili. Tohle jsem potřebovala. Věděla jsem, že Pán Bůh vyslyší mé modlitby. Možná mi tímto chtěl ukázat, že je potřeba se do toho více ponořit a jít tomu i naproti. Třeba tak, že si vezmu kázání na papíře domů a budu ho číst znovu a znova. Děkuji Pánu Bohu, že vyslyšel mé modlitby a ukázal mi opět cestu.

Marta Marková

to poslední, na co myslíme. Zamysli se nad tím, jak často jsi minul motoristu, který byl v nesnázi na silnici, a nezastavil jsi, ani jsi nepřivolal pomoc. Nebo jsi dovolil, abys byl kvůli práci a tlakům odměřený a úsečný. Jak nelaskavě mluvíš o jiných lidech, jak nelaskavě o nich smýšlíš.

Zdroj: Spkd.cz

Narozeniny ve sboru v lednu až březnu

Milí bratři a sestry,

zanedlouho budeme slavit nejkrásnější svátky v roce - Vánoce, budeme oslavovat narození Spasitele světa Ježíše Krista. Kéž jsou letošní Vánoce znamením míru, lásky, pokoje, smíření, radosti a obdarování. Vám všem, kteří budete v lednu až březnu slavit své narozeniny, přejeme pevné zdraví, lásku vašich nejbližších, Boží ochranu a hojnost Jeho požehnání.

»Ať Hospodin ti žehná a chrání tě, ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv, ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.«

Ze redakční radu Eva Roztomilá

Leden:

Zuzana **Hazan**, Jindřich **Galda**,
Vladimír **Vašíř**, Ester **Tylečková**,
Karel **Tyleček**, Marie **Čepová**, Jiří **Švéda**

Únor:

Jan **Kielar**, Ludmila **Hoferková**,
Denisa **Vyroubalová**, Josef **Dolek**,
Viktor **Tyleček**

Březen:

Lubomír **Horák**, Jiří **Pleva**, Erik **Svítíl**,
Soňa **Lukášová**, Antonie **Ničmanová**,
Patrik **Lukáš**, Eva **Velísková**,
Rostislav **Lukáš**, Jana **Švédová**,
Milan **Swider**, Eliška **Davidová**

Chtěl bych se zeptat

*Když noc se proměnila v den
a vesmírem se píseň rozezněla
a jako na vyprahlou zem
se shůry snesla slova archanděla.
Chtěl bych se zeptat pastýřů na stráni,
těch tichých svědků Boží slávy,
zda jejich oči snesly nebes záři,
zda srdce nehrozilo puknout
strachem i radostí,
že spatří světa Spasitele.
Chtěl bych se zeptat pastýřů na stráni,
na božské dítě do plen zabalené,
na matku plnou milosti a krásy,
když vraceli se nazpět ke svým stádům,
když jejich ústa strachem uzavřená
propukla v jásot.
Do jejich tváří v duchu hledím
a čtu v nich slova Vánoc věčných:
Všem narodil se Kristus Pán.*

Ze sbírky „Variace na jediné téma“
Pavel Smetana

Prosinec

*Rok – to je báseň o dvanácti slokách,
prosinec je verš poslední...
Sluníčko chodí stále dříve spát,
ráno se pozdě rozední.*

*Do bílých peřin uléhá náš kraj,
vše živé dřímá tiše...
Jen vločky sněhu skoro celý den
lehounce snáší se z výše.*

*Těž my se chceme ztišit na chvíli
a ohlédnout se zpátky...
Tak dlouhý zdál se na začátku rok –
a přece byl tak krátký!*

*Celý ten čas byl s námi dobrý Bůh:
V radosti, smutku i pláči.
A proto s díkem zvednem k Němu zrak.
Je s námi – a to stačí....*

Ze sbírky „Nikdy nejsme sami“
Petr Hoff

Z historie sboru: Co se stalo před 15 lety?

Sborový zájezd do Českého Těšína - 12. 6. 2005

Milí bratři a sestry,

Chci se s vámi podělit o prožitek, který jsem měl při sborovém zájezdu. Když byli těšínští zpěváci tady v Krnově, pozvali náš pěvecký kroužek zase k nim. Podařilo se nám připravit pásmo písní a básní. Celé pásmo bylo spojeno ve skladbě s názvem: Truverská mše od skladatele Petra Ebena. Vedla nás sestra Nývltová.

V neděli ráno mírně přšelo, ale všichni jsme se statečně sešli u kostela, kde stál autobus. Včas jsme vyrazili, stavili se ještě na Opavské ulici pro další účastníky zájezdu, a pak jsme už nabrali směr Český Těšín. Během cesty jsme rádi zpívali. Na místě jsme byli s půlhodinovým předstihem a stačili si ještě naladit hlasivky a hudební nástroje.

Bohoslužby vedl br. farář Jiří Kaleta z Těšína. Pro nás bylo novinkou, že se zpívá liturgie a také antifony. Když přišla ta pravá chvíle, nastoupili jsme my z Krnova. Měli jsme z toho všeho velkou radost. Po bohoslužbách jsme byli v blízké restauraci na společném obědě, pak následovala cesta na státní hranici, přešli jsme řeku Olši do polského Těšína a dostali se do kostela Ježíšovy milosti. Místní farář nás provedl kostelem, ale mluvil polsky. Někdo rozuměl. Nechyběla také procházka historickou částí města a zdatnější zvládli také věž zámku Piastovců.

Nálada byla skvělá, počasí slunečné a navečer jsme zamířili domů. A tak máme další důvod ke chválám a díkům našemu Bohu.

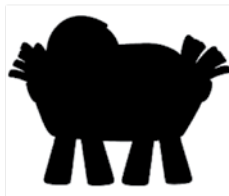
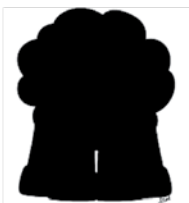
Bronislav Kielar

Stránka pro děti

Ahoj děti, taky se už těšíte na Vánoce? Ještě se párkrát vyspíme a už budeme rozbalovat dárky pod stromečkem. Víte ale děti, že Vánoce nejsou jen o dárkách pod stromečkem? Co myslíte, jsou pro nás Vánoce ještě něčím důležitější? Víte, co slaví křesťané po celém světě o Vánocích? Věřím, že většina z vás už nahlas správně odpovídá. O Vánocích slavíme narození Pána Ježíše. Jeho narození bylo dárkem pro nás všechny od Pána Boha. Příběh o narození Pána Ježíše spousta z vás určitě zná. Pokud ne, nebo si nejste úplně jistí, jak to všechno bylo, pak si jej můžete připomenout. Před Vánocemi bude před naším kostelem připravena vánoční poznávací hra o narození Pána Ježíše. O této hře se ještě dozvíte více informací, nebojte.

Ale zpět k tomu úžasnému daru, který nám dal o Vánocích Pán Bůh. Přesně tohle je totiž ta pravá podstata Vánoc. Každý z nás, já i ty, jsme dostali ten největší a nejužasnější dar, a to, že se narodil Pán Ježíš. Narodil se, aby nám mohl ukázat a říct, jak velká je Boží láska. Zkuste si i vy děti ve vánoční době vzpomenout na tento dárek od Pána a poděkujte mu za něj. Určitě ho tím moc potěšíte ☺

Ke každému obrázku přiřaď jeho správný stín

Najdi rozdíly mezi obrázky

Českobratrská církev evangelická v Krnově

kazatel sboru: farář Martin Litomiský
adresa: Farní sbor ČCE, Albrechtická 811/8, Krnov, 794 01, tel.: 552 302 109, mobil: 603 547 796
číslo účtu sboru: 1845328379 / 0800
úřední hodiny: čtvrtek 9 – 12 hod
www stránky: <http://krnov.evangelnet.cz>
na požádání: - katechetická příprava ke křtu
 - vysluhování Večeře Páně nemocným členům sboru
 - pastorační rozhovory, rozhovory v krizových situacích, zpověď
 - předmanželské rozhovory, příprava ke sňatku

Svatby, křty a katechetické přípravy je zapotřebí dohodnout s kazatelem sboru v dostatečném předstihu.

Pravidelná shromáždění v Krnově:

Neděle	9.45 hod.	bohoslužby v evangelickém kostele
Úterý	17.00 hod.	biblická hodina na faře
Středa	od 17.00 hod.	hovory o víře na faře
Čtvrtek	od 17.00 hod.	zkoušky pěveckého sboru na faře
Pátek	17.00 hod.	modlitební setkání na faře

Pravidelná setkání v Branticích:

2. středa v měsíci **u Strádalových**, Brantice č.p. 179, na nádraží ČD v 17.00 hod.
 - biblická hodina
1. pondělí v měsíci – ekum. modl. setkání v různých církvích dle domluvy

Redakční rada: Bedřich Marek, Eva Roztomilá, Tamara Maláčová, Miluše Čičmanová, Martin Litomiský, Petr Strnadel

Příspěvky můžete předávat redakční radě, nechat na faře, nejlépe však posílat e-mailem na adresu: dobrypastyr@post.cz

Vánoční anketa

Nosí u vás dárky Ježíšek?

V předvánočním čase jsme se zeptali některých našich rodin s malými dětmi, jak to mají s „Ježíškem“.

Jak to máte na Vánoce u vás doma s dárky pod stromečkem? Co jste řekli dětem o tom, kde se dárky vzaly?

KŘEHLÍKOVI: Tak jako všechny děti, i osmiletý Matoušek a pětiletý Vilémek se na dárky na Vánoce velmi těší. Ačkoli už ví, že dárky kupují rodiče, tuto informaci ochotně zapomněli a jsou rádi, když je objevení dárků pod stromečkem zahaleno jakýmsi tajemstvím. Před nadílkou jdeme do pokoje a hrajeme si, když tu najednou se ozve zvoneček a oni přiběhnou ke stromku s dárečky. Prostě se tam objevily. Vědí, že slavíme Ježíšovo narození a že díky tomu obrovskému daru Boha lidem si můžeme i my z lásky k sobě navzájem dárky dávat a přijímat.

MARKOVI: Dárky pod stromeček u nás kupujeme doma my. To je informace, kterou jsme před dětmi nikdy netajili a ani se ji nesnažili nějak zaonačit. Tedy dvouročnímu Štěpánkovi to je asi upřímně letos fuk. Netřeba se mu to snažit vysvětlovat. Starší Jiříček byl s tímto faktem seznámen loni nebo předloni, ani nevím. Řekli jsme si, že na Vánoce si dáváme dárky z lásky a radosti, protože tohle přesně udělal kdysi dávno Pán Bůh pro nás. Dal nám na Vánoce Pán Ježíše.

Hlavně se ale snažíme ukazovat dětem písněmi, modlitbou a společným čtením ve vánočním čase, že pravou podstatou Vánoc je připomínka narození Pána Ježíše.

UTAJENÍ: Toto téma je u nás pořád ožehavé. Naše drahá ratolest je na toho „Ježíška“ taková upnutá. Docela mu/jí to šrotuje, takže moc dobře ví, že si lidé dávají dárky a on/ona sama už od loňska chystá rodinné dárečky. Ale to kouzlo, že přece jen „Ježíšek“ ještě něco donese, tam pořád je.

PLEVOVI: Děti dostávají dárky pro radost, i ty „vychovné“ měkouše. Pod stromečkem nesmí chybět Betlém a na stromě hvězda. Štědrý den máme ale i hodně duchovní. Zpíváme koledy, děkujeme večer za hojnost zdraví, Boží požehnání. Vedeme děti k tomu, že materiálnost pro nás nemusí být samozřejmostí, ale rádi si ji dopřejeme. No a dárky k nám nosí Ježíšek, hrajeme to kouzelné divadélko, dokud to jen jde a užíváme si to všichni.

Připravila Marta Marková

